

Arrest

nr. 115 217 van 6 december 2013
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: **X**
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X -
 X - X - X

Gekozen woonplaats: **1. X**

2. X

tegen:

- 1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**
- 2. de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2013 (zaak nr. 136 913).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X en X en X op 25 september 2013 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing en tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 september 2013 (zaak nr. X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 15 en 22 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en advocaat N. BYVOET en advocaat S. JANSSENS loco advocaat P. ROBERT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen nr. X en nr. X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 137 880.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, geboren te Kentau, Kazachstan en afkomstig van Grozny, Tsjetsjenië. U verklaart tevens op zowel traditionele als wettige wijze gehuwd te zijn met T. D. (...). Op 11 maart 2008 kwam u met uw partner en 2 kinderen in Noorwegen aan en u vroeg er asiel. Van uw partner wist u enkel dat jullie gevaar liepen in Tsjetsjenië en daarom dringend het land moesten verlaten. Op 17 maart 2008, amper een week na uw aankomst in Noorwegen, beviel u in Oslo van uw derde kind. Minder dan een jaar nadien (op 19 februari 2009) beviel u in Oslo van uw jongste zoon. De asielaanvraag van u en uw partner in Noorwegen werd met een negatieve beslissing afgesloten. Deze beslissing werd in beroep bevestigd. U werd daarom op 15 oktober 2010 naar Moskou gerepatrieerd. Daar aangekomen nam u afscheid van uw partner; om veiligheidsredenen weigerde hij u terug naar Tsjetsjenië te vergezellen. U reisde, met uw kinderen, per trein terug naar uw moeder in Grozny. Daar aangekomen nam u uw gewone leven terug op: de kinderen gingen naar school en u dreef handel samen met uw moeder. Na een paar maanden kreeg u het bezoek van de politie. Er werd u gevraagd naar uw partner. Zowat een maand later kreeg u nogmaals het bezoek van de politie, opnieuw met vragen over de verblijfplaats van uw partner. Korte tijd later kreeg u de laatste keer bezoek van de politiediensten. Ook nu kreeg u vragen over uw partner, maar bij deze gelegenheid werd één van uw zonen nogal brutaal geduwd en hierdoor raakte hij gekwetst, waardoor hij moest gehospitaliseerd worden. Na deze gebeurtenis trok u zich geleidelijk aan terug uit het openbare leven. U vernam pas dan welke problemen uw partner vroeger had gekend. Sinds 2002 werkte uw partner voor de politie. Ergens begin 2006 raakte hij gedurende enkele dagen zijn badge kwijt. Naderhand bleek dat deze badge en vooral de gegevens van uw partner op dit document, door een rebel gebruikt werd om makkelijk voorbij controleposten te raken en uiteindelijk een aanslag te plegen. Uw partner werd beschuldigd van medeplichtigheid. Later werd de rebel, die verantwoordelijk was voor de dood van een functionaris, door de ordediensten geliquideerd, maar uw partner zou blijvend onder verdenking van de autoriteiten staan. Uiteindelijk was uw partner gedwongen om zijn functie bij de politie op te geven, in casu eind oktober 2007. Omdat u vreesde voor uw veiligheid en ook die van uw kinderen, begon uw moeder in de zomer van 2011 met de organisatie van uw tweede vlucht uit Tsjetsjenië. Op 17 augustus 2011 verliet u Tsjetsjenië. Vanuit de hoofdstad Grozny reisde u per trein via Moskou naar Brest, Wit-Rusland. Van daaruit reisde u in een auto naar België. Op 23 augustus 2011 kwam u in België aan en u vroeg er asiel bij de bevoegde instanties. Geruime tijd vernam u niets over uw partner, maar eind 2011 vernam u dat hij zich in Noorwegen bevond, waar hij opnieuw asiel zou gevraagd hebben bij de bevoegde instanties.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven

zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen in Tsjetsjenië, waar uw partner, een voormalig politieagent, wordt gezocht op verdenking van steun aan een rebel, die op zijn beurt verantwoordelijk was voor de dood van een vooraanstaand functionaris. Welnu, er moet worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om uw asielrelaas aannemelijk te maken, opdat in uw hoofde kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Dit besluit is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Er moet vooreerst worden opgemerkt dat essentiële kernaspecten van uw asielrelaas weinig logisch en aannemelijk zijn.

Zo zou uw partner, die voor de politie werkte, problemen hebben gekregen met de autoriteiten in jullie herkomstland omdat zijn badge door een bekende rebel zou misbruikt zijn om voorbij controleposten te geraken en aldus doelwitten voor het plegen van aanslagen te bereiken. Uw partner zou deze badge gedurende enkele dagen gemist hebben. Welnu, vooreerst is het uiterst opmerkelijk dat uw partner het verlies van zijn badge, nochtans een uiterst belangrijk document, niet zou gemeld hebben bij zijn hiërarchische leiding. Blijkens uw verklaringen (CGVS 1, p.13) zouden u en uw partner immers naar de betreffende badge gezocht hebben: het was een zeer belangrijk document dat uw partner nodig had om voorbij controleposten te geraken. U geeft bovendien zelf aan dat zeer omzichtig met het betreffende document moet worden omgesprongen, aangezien men problemen riskeert in geval van verlies (CGVS 1, p.13). De badge van uw partner, die zou verdwenen zijn om gebruik te maken van de erop vermelde (identiteits)gegevens, zou na enkele dagen zijn terugbezorgd aan uw partner; ze lag op zijn bureau. Welnu, dat dit document dat door een rebel zou misbruikt zijn, nadien door de ordediensten in beslag zou genomen zijn om ten slotte gewoon aan uw partner terugbezorgd te zijn om deze pas nadien te beschuldigen van medeplichtigheid aan rebellenactiviteiten, is allerminst logisch. Verder is het weinig logisch dat uw partner reeds begin 2006 problemen zou gekregen hebben naar aanleiding van het gebruik (misbruik) van zijn politiebadge, maar uiteindelijk pas in oktober 2007, ruim anderhalf jaar later dus, ontslag nam (moest nemen) bij de politie omwille van vermeende steun aan de rebellenbeweging. Weinig aannemelijk zijn uw verklaringen (CGVS 2, p.7), waaruit moet blijken dat uw partner zijn badge pas moest inleveren bij zijn ontslag in oktober 2007, terwijl de feiten met de vervalsing dateerden van begin 2006. De hiervoor beschreven elementen van uw asielrelaas zijn dermate weinig logisch en aannemelijk, zodat uw geloofwaardigheid reeds aanzienlijk ondergraven wordt.

Verder werd vastgesteld dat u onaannemelijk onwetend bent over zeer belangrijke elementen in uw asielrelaas.

Zo was u tijdens uw uitgebreid asielgehoor (CGVS 1, p.13) niet op de hoogte van de identiteit van de persoon (rebel) die de badge van uw partner zou misbruikt hebben. Nochtans gaf u hierbij aan dat u de identiteit van de rebel alsnog zou kunnen achterhalen, onder meer omdat hij heel bekend was. Daarom werd u tijdens uw tweede asielgehoor gevraagd of u intussen meer informatie had over de rebel, maar u moest erkennen dat dit niet het geval was (CGVS 2, p.11). Tot op heden liet u na om de asielinstanties bijkomende informatie over de identiteit van de rebel te verschaffen, hoewel het hier een belangrijk element van uw asielrelaas betreft. Blijkens uw verklaringen zou de genoemde rebel verantwoordelijk zijn geweest voor de dood van de zoon (of een familielid) van een belangrijk functionaris, maar ook over diens identiteit kon u geen informatie geven (CGVS 1, p.14) en evenmin kent u de identiteit van de betrokken functionaris zelf (CGVS 1, p.14). U vroeg in maart 2008 voor het eerst asiel, in casu bij de Noorse asielinstanties, maar op de vraag wat de directe aanleiding van uw vlucht – en die van uw partner – was in maart 2008, geeft u aan dit zich niet meer te kunnen herinneren (CGVS 2, p.10). Weliswaar verwijst u in uw verklaringen naar het feit dat u in deze periode (hoog)zwanger was, maar dit kan niet weerhouden worden als verschoningsgrond voor de mate waarin u onwetend bent over een uiterst belangrijk element als de directe aanleiding voor uw eerste vlucht uit uw herkomstregio. U gaf tijdens uw tweede uitgebreid asielgehoor aan (CGVS 2, p.2) dat uw partner na uw eerste asielgehoor voor de tweede keer asiel had gevraagd in Noorwegen. U weet niet of uw partner nieuwe problemen kende voor zijn terugkeer naar Noorwegen en evenmin weet u waar hij verbleef tussen zijn repatriëring en deze terugkeer naar Noorwegen (CGVS 2, p.6). U weet niet of er een officiële zaak tegen uw partner hangende was (is) (CGVS 2, p.8). Hij zou bepaalde démarches hebben gedaan voor jullie eerste vertrek naar Noorwegen, maar meer details kent u niet (CGVS 2, p.8). U weet evenmin

of uw partner in dat verband al dan niet beroep deed op een advocaat (CGVS 2, p.9). Of er problemen waren tussen het ontslag van uw partner (oktober 2007) en jullie eerste vlucht (maart 2008) weet u evenmin (CGVS 2, p.10). Tijdens uw eerste vlucht zouden er nog convocaties op naam van uw partner zijn bezorgd, maar u weet niet hoeveel het er waren en evenmin weet u wat er met voormelde convocaties is gebeurd (CGVS 2, p.11). Welnu, de vaststelling dat u over de hiervoor opgesomde elementen dusdanig onwetend bent, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Er kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw vlucht van uw herkomstland naar België.

Zo verklaarde u (CGVS 1, p.8) dat u van Brest, Belarus, naar België kwam in een personenwagen. U weet niet welke landen u doorkruiste op het traject tussen Brest en België (CGVS 1, p.8). U reisde enkel met uw intern Russisch paspoort en zonder internationaal paspoort (CGVS 1, p.8). Voor uw vertrek werd er geen visum aangevraagd bij een buitenlandse ambassade (CGVS 1, p.8). U verklaart (CGVS 1, p.8) dat u op geen enkel moment aan een persoonlijke controle werd onderworpen op voormeld traject (CGVS 1, p.8). U zou niet ingelicht zijn over de identiteitsgegevens die u tijdens deze reis zou moeten gebruiken en er waren geen afspraken over wat u moest zeggen of doen als u wél aan een persoonlijke controle zou onderworpen worden (CGVS 1, p.9). Welnu, dergelijke verklaringen zijn weinig geloofwaardig. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er bij binnenkomst in de EU en zeker aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strenge en strikte identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bijzonder reëel is om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op individuele wijze. Zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval nooit persoonlijk zou zijn gecontroleerd, komt het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf als de chauffeur(s)/passeur(s), niet aannemelijk voor dat deze laatste niet op zijn minst concrete afspraken met u zouden maken om de nodige voorzorgen te nemen en een plan te voorzien. Dat u in dit verband niet overtuigt doet afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid, en wijst er mogelijkerwijze op dat u op reguliere wijze en met een geldig internationaal paspoort naar België bent gereisd, hoewel u nochtans verklaarde (CGVS 1, p.8) dat dit niet het geval was. Bijgevolg wordt niet enkel uw geloofwaardigheid ondermijnd, maar aldus ontstaat bovendien het vermoeden dat u bewust een internationaal paspoort achterhoudt voor de Belgische autoriteiten om zo de hierin vervatte informatie over een visum, de werkelijk door u beschreven reisweg en het moment van uw uitreis uit uw herkomstland te verheimelijken. Uw geloofwaardigheid wordt door deze opeenvolgende vaststellingen verder gehypothekeerd.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit alle voorgaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

De door u overlegde documenten zijn niet in staat om de eindbeoordeling van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. U legt uw intern paspoort voor en de geboorteaktes van uw kinderen. Dergelijke documenten bevatten louter gegevens over jullie identiteit, die niet betwist wordt. U legt uw huwelijksakte over, die de formele band tussen uw partner en uzelf aantoonst, wat hier evenmin ter discussie staat. U legt meerdere documenten (documenten 10, 11, 12, 13, 14 en 15, groene map) voor, die bewijzen dat uw partner voor de politie zou gewerkt hebben. Hoewel al deze stukken kopieën betreffen, waarvan de bewijswaarde eerder gering is, acht het Commissariaat-generaal het mogelijk dat uw partner gedurende enige tijd in loondienst was van de politie in Tsjetsjenië, maar u slaagde er niet in om de problemen, die uw partner omwille van dit werk voor de politie zou gekregen hebben, aannemelijk te maken. Zo maakt document 10 (uittreksel uit decreet inzake ontslag) weliswaar melding van het ontslag van uw partner bij de politie, maar vooreerst blijkt uit voormeld document dat uw partner op

eigen verzoek werd ontslagen en verder bevat het document geen informatie waaruit blijkt dat uw partner omwille van ernstige (professionele) fouten of misdrijven werd ontslagen. Bijgevolg kunnen de documenten over het professionele verleden van uw partner enkel dit verleden staven en niet de problemen die hij als gevolg van dit werk zou gekregen hebben. U legt 2 convocaties voor op naam van uw partner. Deze oproepingen bevatten geen informatie over de zaak waarin uw partner werd opgeroepen, noch of hij als getuige dan wel als verdachte zou gehoord worden. Ten slotte legde u het militair boekje van uw partner voor. Uit het document blijkt dat uw partner zijn dienstplicht niet vervulde, maar het wijzigt niets aan de eindbeoordeling van onderhavige asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw

Naam: M. (...)

Voornaam: S. (...)

(...)

het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/08/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ter terechtzitting wordt aan de verzoekende partij gevraagd waarom zij van oordeel is dat de twee bestreden beslissingen in één verzoekschrift kunnen worden aangevochten. Zij meent dat de bestreden beslissingen samenhangen, en dus samen kunnen behandeld worden in één verzoekschrift, vermits het bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend na de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

3.2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS 12 september 2005, nr. 148.753; RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507; RvS 22 mei 2006, nr. 159.064).

3.2.2. *In casu* richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

3.2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaande met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesememorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kortgeding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

3.2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

3.2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van “*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het het “*bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker*” (bijlage 13*quinquies*), uitgereikt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, “*samen gelezen met artikel 6, §1 van het koninklijk besluit van 11.7.2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*”.

4.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

4.2.3.1. Verzoekende partij bemerkt dat overeenkomstig artikel 6, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de commissaris-generaal of zijn gemachtigde de asielzoeker minstens eenmaal dient op te roepen voor gehoor. Het artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 12 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. De tiende overweging voorafgaande aan de richtlijn stelt dat het essentieel is dat beslissingen betreffende asielverzoeken worden genomen op basis van feiten. Verzoekende partij betoogt dat dit betekent dat de beslissingen met betrekking tot een asielaanvraag gebaseerd moeten zijn op een recente feitenbevinding. Wanneer zoals *in casu* een beslissing bijna twee jaar na het gehoor genomen wordt, verliest het gehoor een deel van zijn nut en heeft dit tot gevolg dat de beslissing gebaseerd zal zijn op een gebrekkig feitenrelaas. Bovendien is dergelijke werkwijze onzorgvuldig en schendt het bijgevolg eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel. Ook laat het administratief dossier niet toe te begrijpen waarom er een tijdspanne van bijna twee jaar is tussen het laatste gehoor van verzoekende partij en de bestreden beslissing. Door zich enkel te baseren op de feiten die in 2011 verzameld werden, zonder verzoekende partij over de feiten gebeurd tussen 2011 en 2013 te bevragen, heeft verwerende partij zowel artikel 6, § 1 van voormeld koninklijk besluit als het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

4.2.3.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat er geen wettelijke bepalingen of beginselen zijn die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld (RvS 23 november 2004, nr. 137.527). Verder toont verzoekende partij niet aan welk belang zij heeft bij een recenter gehoor door de commissaris-generaal aangezien zij in onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen enkel geloofwaardig nieuw en recent feit aanbrengt die een ander licht kan werpen op de door verwerende partij in de bestreden beslissing gehanteerde motieven. De opmerking dat verwerende partij artikel 6, § 1 van voormeld koninklijk besluit en het zorgvuldigheidsbeginsel zou hebben geschonden doordat zij verzoekende partij niet heeft bevestigd over de feiten gebeurd tussen 2011 en 2013, is dan ook niet dienstig.

4.2.4. Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een kopie van een akte van beschuldiging van 15 maart 2012 voegt, samen met een vertaling naar het Nederlands (bijlages 4 en 5), stellende dat deze valse beschuldiging van haar echtgenoot nog steeds het gevolg is van de feiten die aan de basis liggen van haar asielaanvraag, is de Raad van oordeel dat deze (kopie van een) akte van beschuldiging geenszins van aard is de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij te herstellen.

Vooreerst blijkt nergens uit de inhoud van deze akte van beschuldiging dat de echtgenoot van verzoekende partij reeds sinds 2006 problemen zou kennen ten gevolge van het verlies van diens badge dewelke vervolgens door een bekende rebel zou misbruikt zijn om voorbij controleposten te geraken en aldus doelwitten voor het plegen van aanslagen te bereiken. Evenmin wordt enige melding gemaakt van medeplichtigheid van de echtgenoot van verzoekende partij aan de door de rebel gepleegde aanslag. De akte van beschuldiging betreft louter een beschuldiging van de echtgenoot van verzoekende partij omwille van het opzettelijk toebrengen van "*lichte gezondheidsproblemen, wat leidde tot korte gezondheidstoornis of lichte duurzame arbeidsongeschiktheid*". De echtgenoot van verzoekende partij had immers naar een politieagent geschoten, waardoor deze gewond raakte. De aanleiding van het schietincident was het conflict dat was ontstaan tussen beiden doordat de politieagent aan de echtgenoot van verzoekende partij vragen begon te stellen over het feit dat hij een pistool op zak had. Verzoekende partij toont op geen enkele manier aan dat dit een valse beschuldiging zou betreffen. Dit geldt des te meer daar uit de vertaling van de akte blijkt dat er tevens elementen in werden opgenomen die in het voordeel zouden kunnen spelen van haar echtgenoot, namelijk dat de echtgenoot van verzoekende partij niet wist dat de voor hem onbekende persoon een politieagent was, daar deze zijn politie ID-kaart niet toonde en daar deze in burgerkledij was, en dat de echtgenoot van verzoekende partij zijn schuld volledig bekend heeft en daarin spijt heeft (bijlage 5, p. 13). Bovendien werd een verzachtende omstandigheid in de akte van beschuldiging opgenomen, namelijk het feit dat de echtgenoot van verzoekende partij minderjarige kinderen ten laste heeft (bijlage 5, p. 13). Er werd geen enkele verzwarende omstandigheid opgenoemd (bijlage 5, p. 13).

Daarenboven stelt de Raad vast dat uit de vertaling van de akte van beschuldiging blijkt dat aan de echtgenoot van verzoekende partij op 3 oktober 2008 in Tsjetsjenië een paspoort werd afgegeven (bijlage 5, p. 1). Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt evenwel dat haar echtgenoot zich, samen met verzoekende partij, op dat moment in Noorwegen bevond (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 19/12/2011, p. 10 en stuk 15).

Ten slotte merkt de Raad op dat voormelde akte van beschuldiging een kopie betreft en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat

deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

4.2.5. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog opmerkt dat zij wel degelijk een risico op vervolging loopt in geval van terugkeer naar Rusland, wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Immers moet elke asielaanvraag op individuele wijze onderzocht worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming. Verzoekende partij blijft hier in gebreke.

4.2.6. Uit het voorgaande dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

4.2.7. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”*

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

4.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 18 en 19) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 8 november 2011 en 19 december 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

4.2.9. Waar verzoekende partij ter terechtzitting een document neerlegt van de Deense advocaat van haar echtgenoot waarin wordt gesteld dat haar echtgenoot momenteel een asielprocedure hangende

heeft in Denemarken kan door de Raad niet worden ingezien hoe dit gegeven een weerlegging inhoudt van de motieven vermeld in onderhavige bestreden beslissing. Verzoekende partij toont dit evenmin aan.

4.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 136 913 en 137 880 worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer 136 913.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 5

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 13 september 2013 is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT